

Homofonia

Melodia, której towarzyszą [akordy](#)

Z greckiego *homoios* – jednakowy i *foné* – dźwięk.

Charakterystyczną cechą tej techniki kompozytorskiej jest **prowadzenie melodii (tematu) i jednoczesne dodawanie pasujących do niej akordów**. Większość znanych powszechnie piosenek, popowych i innych, to właśnie przykład homofonii. Melodia może być śpiewana albo grana na jakimś instrumencie (na przykład [flecie](#)), a akordy grane na innym instrumencie, takim, który pozwala na zagranie akordów, czyli na [fortepianie](#), [gitarze](#) itp. Czasem też i melodia, i akordy są grane przez ten sam instrument – często tak komponowane są utwory na fortepian.

Homofoniczna muzyka istniała od dawna w historii, jednak jako technika kompozytorska najsilniej rozwijała się od końca XVI wieku, stopniowo zastępując [polifonię](#), która jest w pełnym sensie jej przeciwieństwem, szczególnie dominując w epoce [klasycyzmu](#), a także [romantyzmu](#).